

ELS FORASTERS DEL TEMPS

L'AVENTURA DELS VALLBONA
ENTRE DINOSAURES

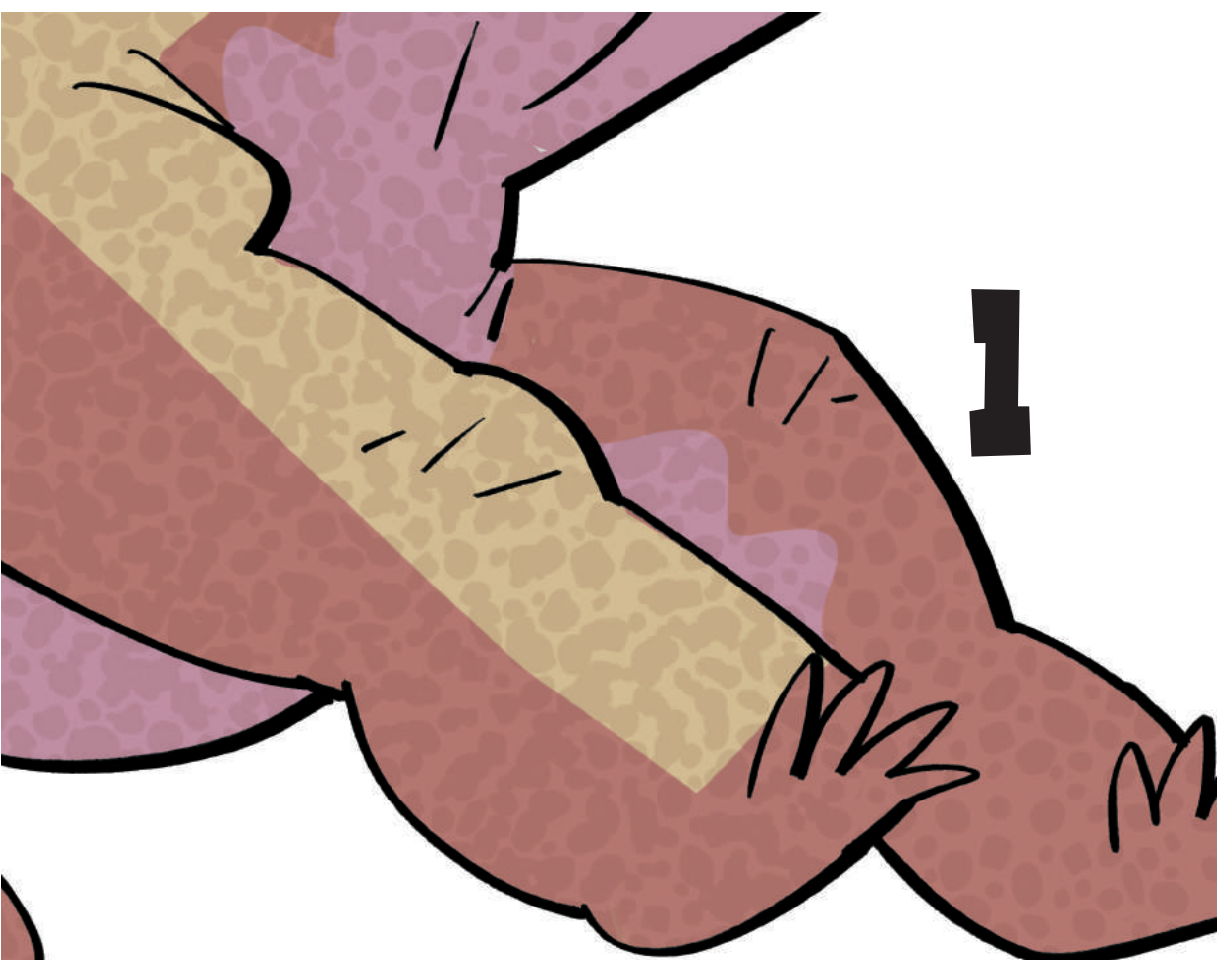
Roberto Santiago

Il·lustracions d'Enrique Lorenzo

cruïlla

1

Em dic Sebastià Vallbona, tinc onze anys i soc de Badia del Vallès, un poble de la província de Barcelona.

Ara mateix estic corrent al darrere d'un dinosaure.

Sí, sí, ho heu entès bé:

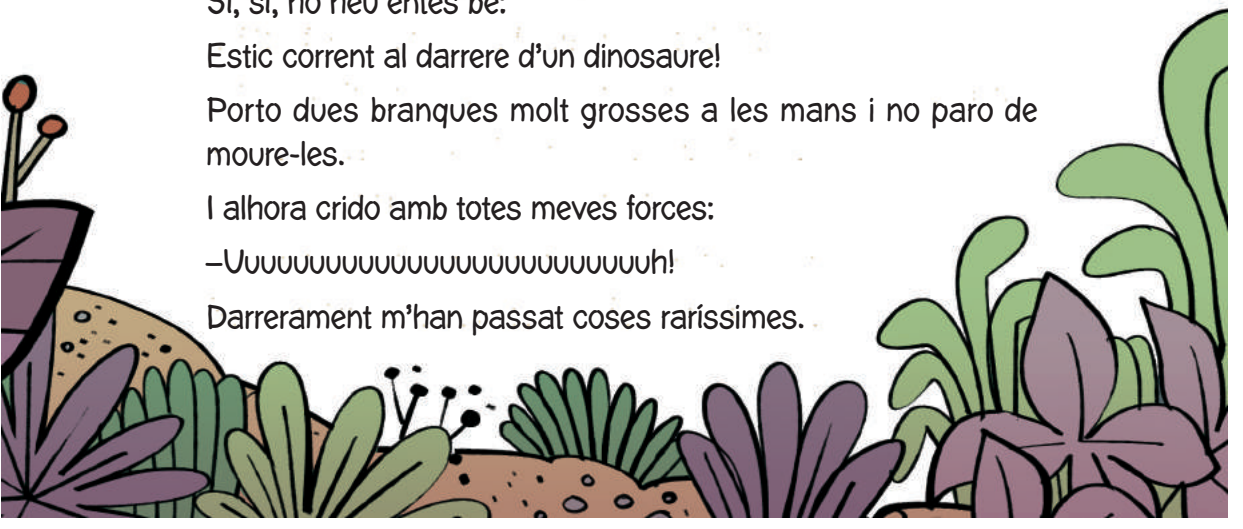
Estic corrent al darrere d'un dinosaure!

Porto dues branques molt grosses a les mans i no paro de moure-les.

I alhora crido amb totes meves forces:

—Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuh!

Darrerament m'han passat coses raríssimes.

Però em sembla que aquesta és la més rara de totes.
Estic empaitant un dinosaure gegantí!
Un alamosaure descomunal que deu pesar cinquanta tones.
A cada pas que fa, el terra tremola.
I van caient els arbres.
Travessem una selva molt frondosa.
L'alamosaure corre trepitjant tot el que troba: roques, plantes, arbres.
Jo faig els possibles per no caure.
No puc córrer gaire perquè tinc una ferida a la cama. Ja en parlaré més endavant, d'aquesta ferida.
Ara continuo cridant:
-Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!!
Tot i que és un dels dinosaures més grossos que existeixen, l'alamosaure és completament inofensiu.
Encara que, per poc que badis, et pot esclafar.
És herbívor: s'alimenta de plantes, falgueres i aquestes coses.
Té un coll i una cua llarguíssims.
I unes pues molt vistoses al llarg de la columna vertebral.
Em vaig clavar un bon ensurt, la primera vegada que en vaig veure un.
Però ara he descobert que hi ha altres dinosaures molt més perillosos.
I, per damunt de tot, he descobert que si crides molt i gesticules, l'alamosaure s'escapa corrents. Si més no, aquest que tinc al davant.

-Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuh!!!

No és l'animal més veloç del món, però tampoc no li cal.

Ella també corre amb una fulla enorme a les mans.

M'avança sense aturar-se i crida:

-Auuuuuuuuuuuuuuuu! Auuuuuuuuuuuuuuuuu!

Quan encara no m'he refet del cop, sento una altra veu al meu darrere:

Veig de reüll la meva veïna, la Maria.

Corre tan de pressa com pot.

Porta dues branques i les fa picar per fer soroll:

PAM! PAM! PAM!

l també crida:

—Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuh! Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuh!

La Maria em passa pel costat i continua corrent sense parar.

Ma germana i la meva veïna corren al darrere de l'alamosaure.

Molt més de pressa que jo.

No hi ha res ni ningú que les pugui aturar.

A més, sembla que vulguin desafiar-se.

A veure qui corre més.

Qui crida més.

Qui espanta més aquest dinosaure esgarriós.

–Ei, espereu-me! –dic, cridant, mentre em toco la cama embenedida–. Tenim un pla!

Però no em senten.

Tan concentrades estan en l'alamosaure que no em fan gens de cas.

De mica en mica les vaig perdent de vista entre la vegetació de la selva.

Només sento com criden:

—Auuuuuuuuuuuuuuu!

—Uuuuuuuuuuuuuuh!

I també sento el soroll que fa l'alamosaure, que s'allunya.

El pla és molt senzill:

Aconseguir que aquesta bèstia descomunal arribi a un rierol
que hi ha per aquí a la vora.

I que la seva aparició sobtada faci fugir els carnívors que hi
sol haver.

D'aquesta manera podrem beure aigua tranquil·lament, sense
que una fera se'ns cruspeixi de viu en viu.

En aquesta època, una cosa tan senzilla com fer un glop d'aigua es pot convertir en una gran aventura.

Encara no ho he dit, però resulta que en aquests moments estic en una època increïble:

La prehistòria.

El cretaci, concretament.

Que, com sap tothom, ve després del juràssic.

Fa molts milions d'anys.

És un moment històric, o més aviat prehistòric, apassionant: la Terra està poblada de dinosaures i no hi ha éssers humans ni cap animal dels que coneixem avui dia.

CATACLONC!

Ensopego amb les arrels d'un arbre i caic de morros.

Això em passa per despistar-me!

No estic acostumat a córrer per la selva darrere de dinosaures. I encara menys amb una ferida que m'impedeix de moure'm tan de pressa com voldria.

De sobte em salten les ulleres.

Les busco a les palpentes al meu voltant.

Alguna cosa es belluga a pocs metres de mi.

Sense les ulleres no veig què és.

Només veig una forma que se m'acosta.

Potser és la Maria, que ha tornat per ajudar-me en veure que queia.

—Maria, ets tu?

No hi ha resposta.
Començo a posar-me nerviós.
–Maria, si us plau, digues alguna cosa –insisteixo.
La forma s’acosta molt a poc a poc.
No sembla pas la Maria, és més petita.
Continuo palpant el terra.
Fins que al final... trobo les ulleres!
Me les poso i aixeco la vista.
El que tinc al davant no és pas la Maria.
No és ni una persona.
És una mena de gallina.
Però tampoc no és ben bé una gallina!
Té unes urpes molt grosses.
I un bec enorme ple d’ullals.
És una mena de gallina dinosaure!
Té una pinta esgarrifosa!
Se m’acosta una mica més.
Obre la mandíbula.
Començo a recular.
No sé què fer.
Aleshores, la gallina dinosaure gira el coll, com si hagués sentit alguna cosa.
I, tot d’un plegat...
Se’n va corrents!

Respiro, alleugerit.

Però un moment i prou.

En un tres i no res, tornen a aparèixer la Maria i la Susanna.

Totes dues corren cap a mi!

En direcció contrària!

–Però què passa? –faig–. Per què torneu?

–Corre, Tià, corre! –crida la Maria.

–De pressa! –afegeix la Susanna.

Ja no porten cap branca a la mà ni empaiten el dinosaure.

Al revés.

Ara són elles que fugen!

–Què ha passat? –insisteixo, sense entendre res.

–No preguntis tant i corre! –replica ma germana.

Darrere d'elles, el terra tremola.

Els arbres van caient.

Al fons apareix... l'alamosaure!

–Per què us empaita? –pregunto, espantat.

–Perquè no ve sol! –contesta la Maria.

Exacte!

Darrere de l'alamosaure apareix...

Un altre dinosaure!

L'empaita.

És...

És un...

Tiranosauze rex!

El rèptil tirà rei!

El dinosaure més terrible i perillós de tots els temps.

Carnívor.

Depredador.

Capaç de travessar amb els enormes ullals i la mandíbula descomunal altres dinosaures molt més grossos que ell.

La meua veïna em clava una estirada.

Correm amb totes les nostres forces. Encara que em faci mal la cama, m'hi esforço tant com puc.

Tots fugim.

Nosaltres tres.

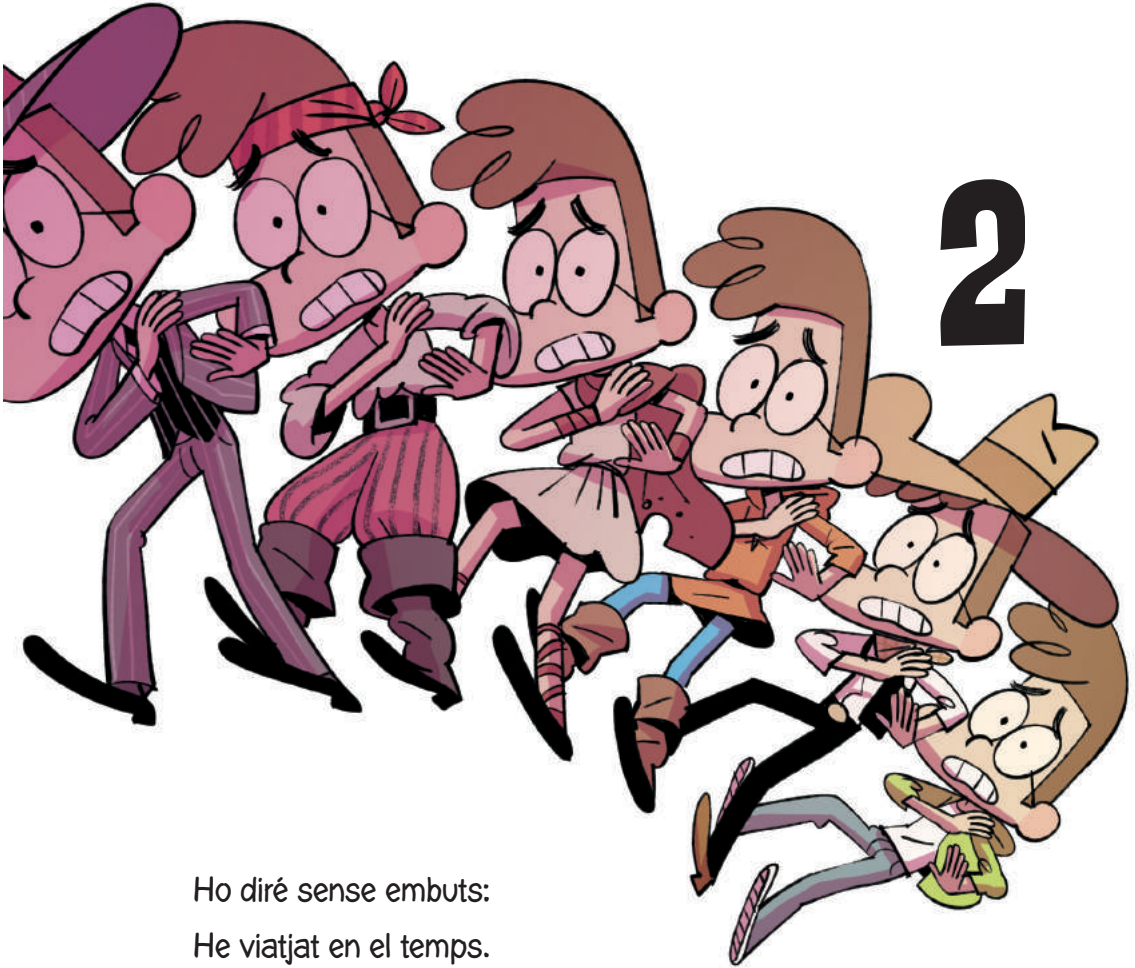
El dinosaure gallina.

L'alamosaure.

Tots els éssers vius d'aquella selva fugim, desesperats.

Ens empaita un rex!

Ho diré sense embuts:
He viatjat en el temps.
A través d'un forat negre.
Ja sé que pot semblar raríssim.
Però és la veritat.
Ho prometo.
Primer vaig ser al Far West amb els indis i els vaquers.
Després a l'edat mitjana lluitant en un castell.
Més endavant a l'Imperi romà, on un lleó va estar a punt de
devorar-me.
En acabat en un autèntic galió pirata.

I finalment a Chicago, a l'època dels gàngsters.

I ara...

Soc a la prehistòria!

Envoltat de dinosaures.

Tot va començar al supermercat del meu barri. Hi havíem anat amb la meva família i unes veïnes: el meu pare, que es diu Sebastià, mon germà Santi, ma germana Susanna, i les meves veïnes, la Maria del Carme i la seva filla.

Hi vam comprar sis bicicletes Kawasaki vermelles i flamants.

I a la sortida...

Tot d'un plegat es va ennuvol·lar el cel i va esclatar una tempesta elèctrica tremenda.

Va caure un llamp molt a prop nostre!

I tots sis vam entrar en un forat negre!

Ho prometo.

Hem viatjat pel temps i l'espai a un munt de llocs.

Provant de buscar tempestes elèctriques per tornar a Badia.

Fins ara no ens n'hem sortit.

Anem rondant per èpoques diferents.

Sempre que arribem en un lloc nou, som forasters.

De vegades és molt emocionant.

Però d'altres...

És molt i molt perillós.

En el fons tinc moltes ganes de tornar a casa i a l'escola. Amb els meus amics.

Ara per ara, però, no hi ha manera.

De moment haurem de continuar empaitant tempestes elèctriques, a veure si aconseguim tornar a trobar el forat negre.

I, si estem de sort, tornar cap a casa.

Al nostre darrer viatge vam anar a parar en un submarí.

Un submarí de debò!

I vam creuar el llac Michigan sota una gran tempesta, mirant des del pont.

I altra vegada va caure un llamp.

I vaig tornar a tenir aquella sensació que ja coneixia:

Al meu voltant va desaparèixer tot.

Vaig començar a caure enmig del no-res.

I a caure.

I a caure.

I a caure.

Fins que de cop i volta em vaig trobar al mig d'una esplanada.

A plena llum.

Quan vaig obrir els ulls, hi havia arbres pertot arreu.

Per un moment se'm va acudir que potser era el parc del meu barri.

Però de seguida em vaig adonar que no.

Davant meu s'alçava... un volcà.

Un volcà immens del qual sortia fum.

A Badia del Vallès no hi ha cap volcà, us ho ben dic.

–Estàs bé? –va preguntar algú.

Em vaig girar.

Era la meva veïna, la Maria.

Estava estirada a terra, al meu costat.

Val més que deixi clara una cosa com més aviat millor.

La Maria és la meva veïna i la meva amiga, i estan molt bé els clotets que se li formen a cada costat de la boca quan somriu...

Però no m'agrada pas!

Ni la Maria ni cap altra noia del món!

–Et trobes bé? –va tornar a preguntar-me.

–Sí, sí, una mica marejat, però bé –vaig respondre, redreçant-me les ulleres–. On hem viatjat, aquesta vegada?

No va tenir temps de respondre.

Se li va avançar un rugit ensordidor.

GGGGGGRRRRRRRRRRRRRRRR!!

Vam aixecar la vista.

I davant nostre va aparèixer...

UN DINOSAURE ENORME.

Estava dret sobre les potes del darrere.

Ensenyant les urpes.

Va obrir una mandíbula descomunal per deixar a la vista els seus ullals terrorífics.

L'interior de la boca irradiava una claror vermella, com si estigués a punt d'escopir foc.

Ja sé que els dinosaures no treuen foc per la boca, però és el que semblava.

Ens mirava fixament.

Va tornar a rugir encara més fort.

GGGGGGRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR!!

No sé pas què significava, allò.

Però no pensava pas quedar-me allà per esbrinar-ho.

–Corre! –vaig fer.

La Maria i jo vam arrencar a córrer cames ajudeu-me.

El dinosaure es va posar a seguir-nos sobre les dues potes enormes.

Sentia molt a prop la seva presència i els seus rugits.

—A on anem? —em va preguntar la Maria, sense afluixar el pas.

—No en tinc ni idea! Correeeeeee!

El terra ens tremolava sota els peus.

Aquell dinosaure monstruós estava a punt d'atrapar-nos.

No crec que la seva intenció fos de tenir una xerradeta amistosa.

El més probable era que obrís la boca...

I ens engolís.

Com si res.

Seríem l'aperitiu.

Em van venir al cap moltes preguntes.
Com havíem anat a parar en aquell lloc?
Quina mena de dinosaure ens empaitava?
I, per damunt de tot:
Teníem alguna possibilitat d'escapar-nos-en?
El dinosaure s'acostava per moments.
No teníem escapatòria.
Aleshores vaig sentir una veu:
–Aquí!
Eh?
La veu hi va insistir:
–Aquí, canalla! Correu!
Em vaig enfilar d'un salt en una gran roca.
La Maria va fer el mateix.
I va ser llavors que els vaig veure.
A l'altra banda de la roca hi havia un llac.
Al bell mig, agafats en un tronc, hi havia el pare, la meva veïna
Maria del Carme i els meus germans, el Santi i la Susanna.
Ens feien signes perquè hi anéssim.
–Què hi feu dins de l'aigua? –vaig demanar.
–Vinga! –va cridar el pare.
–A l'aigua, ràpid! –va manar la Maria del Carme.
–El dinosaure no sap nedar! –va explicar ma germana.

–El Tià tampoc –va replicar el Santi–. Ha, ha, ha, ha, ha!
Mon germà té quinze anys i una de les seves aficions és riure's de mi.

El dinosaure que ens empaitava va aparèixer darrere nostre.

El terra va tremolar.

GGGGGGGGGGGGGGGGGGGGRRRRRRRRRRRRRRRR!!!

Sense donar-hi més voltes, la Maria i jo ens vam tirar a l'aigua des de dalt de la roca.

Ella s'hi va llançar de cap.

I jo fent la bomba.

El Santi té raó: nedar no és el meu fort, ni tampoc tirar-me de cap.

Però ara no té importància, això.

El cas és que la Maria i jo ja estàvem en remull.

Vam treure el cap de l'aigua.

Ens havíem escapolit pels pèls.

Del llac estant vèiem com aquell dinosaure enorme, salvatge, movia les urpes enfilat a la roca.

Va clavar un xiscler ensordidor que va ressonar pertot arreu:

AAAAAAAAAAAAAAAAAGGGGGGGGGGGGRRRRRR!!!

–És un tiranosaure rex –va explicar la Susanna, que encara s’agafava al tronc–. Vol dir «rèptil tirà rei». És bípede. Carnívor. Depredador. I el més bo de tot: no sap nedar.

–Que bé, doncs –vaig murmurar, tot observant el rex.

Si t'hi fixaves bé, veies una taca groga que li cobria una part del cap i del llom.

I uns ulls negres i verds terrorífics.

Va moure les potes del davant ensenyant les urpes, com si fos un avís: «aquest cop us heu escapat, però ja us atraparé».

–Veniu d’una vegada –ens va cridar la Maria del Carme, des del centre de la llacuna–. Aquí estem ben segurs.

La Maria i jo vam anar nedant fins al tronc i ens hi vam agafar com vam poder.

–Sort que us hem vist –va sospirar el pare–. Estem en una època molt perillosa: la prehistòria.

–No fumis –va replicar el Santi–. Ets un geni, pare.

–Pel que he pogut veure, devem ser al cretaci –va puntualitzar la Susanna–. Hem viatjat uns seixanta-sis milions d’anys, si fa no fa.

Ma germana és famosa, a l’escola, per tres raons.

Una: perquè toca el trombó continuament.

Dues: perquè un dia va fer un experiment de química al laboratori i tot va sortir volant i va caldre cridar els bombers.

I tres: perquè el curs passat va guanyar un concurs de preguntes relacionades amb els dinosaures on van participar un munt d’escoles de tot el país.

Sempre que ve a tomb ens ho recorda.

–El més important és que la bèstia no sap nedar –va dir la Maria del Carme, assenyalant el dinosaure, que encara ens aguitava de la riba estant.

–I tant –va corroborar el pare.

–No se sap del cert –va replicar ma germana–. Segons algunes teories científiques, els tiranosaures també són grans nedadors, igual que els velociraptors i altres dinosaures carnívors. Ben mirat, són rèptils de sang freda que poden adaptar-se a diverses superfícies i climatologies...

–Ho saps tot dels dinosaures, setciències? –va saltar la Maria.

–És clar que sí –va respondre ella, orgullosa–. Des que vaig guanyar el premi Dinosaur d'Or, he continuat estudiant per perfeccionar els meus coneixements.

–Saberuda –va murmurar la Maria.

–Ignorant –va replicar ella.

–Noies, feu el favor de no discutir –va demanar la Maria del Carme–. Estem sans i estalvis... I junts tots sis. És l'única cosa que compta, ara!

–Ja, ja –vaig fer tot pensatiu–. En què quedem, però... Sap nedar o no, el rex?

–Sempre s'ha donat per fet que no –va respondre la Susanna–. Ara bé, com us estava dient, hi ha algunes teories molt interessants sobre aquesta qüestió que obren la possibilitat que en realitat poguessin ser nedadors.

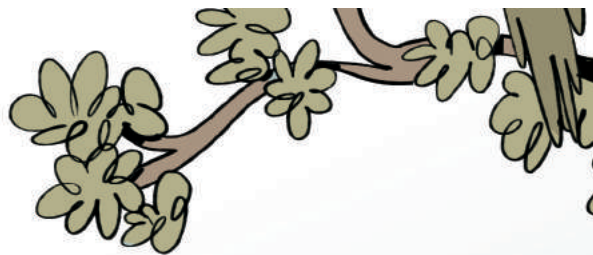
–Sí! –vaig exclamar.

–Què vols dir, Tià? –em va preguntar el pare.

–Que el rex sí que sap nedar!

Vaig assenyalar cap a la roca de la riba.

En aquell moment, el tiranosaure va fer un bot.

I va tirar-se a l'aigua!

Al cap d'uns moments submergit, va treure el cap a la superfície.

Ens va localitzar amb el seu olfacte poderós.

I a l'acte va posar-se a nedar movent les potes del darrere i del davant.

Venia de dret cap a nosaltres!

